

[Petra Petersen.]

foruden det, vi forstår ved den rene fattigdom. Der er problemet bolignød, som jo også går igennem betænkningen. Der er den stadig større forsørgerbyrde — det er stadigvæk dyrere og dyrere at have børn — der er de usikre kår, hvorunder vi lever, der er den almindelige frygt, frygten for det, jeg her har nævnt, og der er selvfølgelig også frygten for fremtiden. Vi kan vel indrømme i dag, at fra vi fik Atlanterhavsdeklarationen med løfterne om frihed for frygt og nød, er der sket en meget stor forandring; friheden fra frygt og nød er jo blevet til lige det modsatte. Men der er frygt, som vi er i stand til at tage fra de kvinder, der venter et barn; for det første bør man give dem al den oplysning, der kan gives, og dernæst må der gennemføres noget virkelig effektivt til gavn for disse kvinder. Vi må gennemføre moderskabsydelsen og beskyttelsen af kvinden som mor ved at forbyde, at hun afskediges fra sit arbejde under graviditeten og fødslen, og vi må gennemføre en børnerente. Gør vi ikke dette nu, går det som for den nugældende lovs vedkommende: vi får en lov, der hviler på uopfyldte løfter. Vi kender ikke størrelsen af de beløb, socialministeren agter at ansøge bevillingsmyndighederne om, og kan derfor ikke udtale os herom. De forslag, socialministeren har stillet om moderskabsydelse og børnerente, er afhængige af en skattereform; vi kender ikke udfaldet af denne og kan derfor heller ikke bygge herpå.

Mødrehjælpsinstitutionens leder, fru Vera Skalts, har været medlem af svangerskabskommissionen og har derfor været med til at udarbejde kommissionens forslag til ændringer i mødrehjælpsloven; og jeg må formode, at fru Vera Skalts er indforstået med det stadig større ansvar, der lægges over på institutionerne, samtidig med at problemerne bliver større og større. Det er jo sådån, at man giver mødrehjælpsinstitutionerne et blåt stempel til alt; nu skal de også til at være en art seksualklinikker. Jeg synes ærlig talt, at grænsen nu må være nået; hvad er det andet end en smygen udenom, en manglende vilje til at oprette de seksualklinikker, der allerede burde have været oprettet med den nuværende svangerskabslovs vedtagelse, og som man heller ikke med dette lovforslag giver særlig gode be-

tingelser. Jeg vil spørge: Er det ikke at gøre mødrehjælpsinstitutionerne en bjørnetjeneste, når man efterhånden giver befolkningen den forståelse, at mødrehjælpsinstitutionerne kan og skal løse alle problemerne omkring svangerskab og fødsel? Og når de så ikke kan løse problemerne — for det kan de ikke — hænger man dem ud og siger, at de har spillet fallit. Jeg synes, mødrehjælpsinstitutionerne er for gode dertil; jeg ser i alt fald nødigt at mødrehjælpsinstitutionen efterhånden bliver en slags bedre socialkontor, hvor klienterne skal krænge hjerte og nyrer for at få en ble og et par bukser til deres børn. Mødrehjælpsinstitutionerne har efter min mening mange opgaver, som de har varetaget på den allerbedste og mest forstående måde, opgaver, de er egnede til at løse. Det ville vel også være rimeligt, at en lov om moderskabsydelse blev administreret af mødrehjælpen, men det, man lader mødrehjælpen administrere, bør efter min mening være retfærdighed, som kvinderne skal have, og ikke noget, de skal stå med hatten i hånden for at få. Også med dette lovforslag lægger man et stadig større ansvar over på mødrehjælpen; det gælder lægens ansvar; det gælder mandens ansvar, og det gælder vel også kvindens ansvar; men først og fremmest gælder det dog folketingets og samfundets ansvar. Det, man bør gøre, er efter min mening at dele ansvaret og gøre noget positivt for at formindske dette ansvar.

Hvad lovforslaget om en svangerskabslov angår, vil jeg sige, at vi har ventet længe på kommissionens betænkning, og i denne ventetid har der ude i befolkningen været ført lange diskussioner, fordi man ventede spændt på denne lov; man ventede sig en lov, der skulle være bedre end den nugældende. Der gik altså en rum tid, idet der er gået 1 år, inden vi har fået dette lovforslag fremsat i tinget, og alligevel er det for mig, som om vi måske har fået det tidligt nok. Jeg ønsker ikke at blive misforstået; når jeg siger, at jeg synes, vi har fået det tidligt nok, er det, fordi jeg synes, det ville have været klogt først at se, om vi får moderskabsydelse og børnerente, for — som justitsministeren selv har sagt — spørgsmålet er, hvad der kan gøres for at bremse op mod stigningen i antallet af svangerskabsafbrydelser; efter min mening er der kun det at gøre, som jeg